

„ROSEMARY, ära tee seda.”

Tean vaatamatagi, et nüüd on ta minu selja taga. Ta on siinsamas. Koos minuga. Kaljuserval. Soovin, et see oleks alati nii olnud. Et ta oleks alati minu kõrval seisnud.

„See pole lahendus. Mõtlen inimestele, kelle südame sa lõhki rebid.” See kõlab alatu süüdistusena. Mõtlen pidevalt teistele. Praegu pean vaid endale mõtlema. Sellele, mis on minu jaoks parim.

Me mõlemad teame, et see on ainus pääsetee. Muud võimalust ei olegi. Võrrandil puuduvad lahendid. See lõpeb siinsamas ja kohe.

„Rosie, pööra ümber.”

Rosie.

Miski mu sisemuses murdub selle peale. Ethan on alati olnud ainus, kes mind nii kutsus. Kutsus. Seni, kuni mäletada suudan, pole ta mulle Rose öelnudki, ega Lilith ega Rosemary. Ma olen Rosie.

Langetan käed südamele ja mööda mu põski voolavad alla pisarad.

„Rosie.”

Keeran ennast ümber ja vaatan tema sügavrohelistesse silmadesse, mille lõhestab kitsas pruun sälk. Kui väga ma neid silmi armastan ...

Ta asetab käe õrnalt mu pihale ja viib mu tasakesi kaljuservast eemale. Päästev meri kaugeneb iga astunud sammuga.

„Mis sul küll arus oli?” küsib Ethan ning tunnen ta hääles ära selle sügava valu, mida vaid mina märgata suudan.

ÄRKAN üles ja vaatan kella: 7.00. Juba. Üritan uuesti magama jääda, kuid und ei tule. Lõpuks mõistan, et mul pole muud valikut, tõusen püsti ja lähen pesema. Mõnusalet soe vesi uhub minema kõik öised õudused.

See nägu. Need sõnad. Luuletus. Need igaõised luupainajad ...

Ei. Ei. EI!

Ära mõtle sellele, Rose, mitte täna. Hingan sügavalt sisse ja astun duši alt välja. Jään teel vannitoauukse juurde seisma ja leian end peeglist vaatamas.

Sealt vaatab vastu tavaline 18-aastane tüdruk. Frayfordist. Nimeks Rosemary Lilith Blackwell.

Sõprade jaoks Rose. Peres kutsutakse mind tavaliselt ikka Rosemaryks. Aga Ethani jaoks, ainult tema jaoks, olen ma Rosie.

Ma tean Ethanit juba sünnist saati ja tegelikult teadsid meie vanemad üksteist juba ammu enne meie ilmaltulekut. Ethan on minust täpselt üksteist tundi noorem, nii et meie sünnipäev ei lange samale päevale, tema oma on üks päev pärast mind. Erinevalt minust on ta oma peres ainus laps. Ta on minu jaoks täiskohaga vend ja ma tõesti ei tea, mida ma ilma temata teeks. Mulle tundub, nagu oleks ta minu teine pool. Eeldasin alati, et see parem.

Seisan veel paar minutit peegli ees, mõeldes, kes ja miks ma selline olen. Järsku kuulen telefoni helisemas.

Äratus.

See tuletab meelde, et täna on kool. Panen end ruttu riidesse, kooliasjad kokku ja torman trepist alla kööki. Seal istub juba terve mu pere laua taga ja sööb hommikust. Mina ei söö kunagi koos nendega, välja arvatud muidugi lihavõtted, sünnipäevad ja muud sellised sündmused, mida alati koos tähistatakse.

Olen üks neist õnneliketest lastest, kelle pärisvanemad on siiani koos. Tegelikult abielus. Kuigi peab vist mainima, et nad abiellusid alles kolm aastat tagasi oma viieteistkümnendal kohtumisaastapäeval. Kõlab küll veidralt, aga noh, pole midagi. „Tõeline armastus võidab alati,” nagu öeldakse. Siiski, minu arust toimib see „tõelise armastuse” värk ainult minu vanemate puhul, peaaegu pool abieludest ju lahutatakse.

Niisiis kooli. Keksin söögilaua juurde ja haaran sealt õuna. Mu vennad Brian ja Jonathan on söömise juba lõpetanud ja vaidlevad nüüd selle üle, kes saab autos kooli sõites esiistmel istuda. Kallistan kiiruga ema, panen jope selga ja lippan uksest välja. Kohe kui ma ukse sulgen, tulvab minust lainena üle karge talvehommik. Värske lume lõhn, automüra ja käre pakane.

On 9. jaanuar ning lumi põlvini, ja kahjuks esmaspäev. Kõnnin tavaliselt kooli koos paari klassiõega, ent viimasel ajal on mul kombeks saanud hilineda. Grace, üks mu lähedasemaid klassiõdesid, ootab mu siiski alati ära. Juba esimesest klassist on meid Grace'iga peetud õdedeks, isegi kaksikuteks. Me ise küll enda juures midagi sarnast ei leia, kuid nii on see siamaani. Kui kuhugi läheme,

küsitakse vahel ikka, kas oleme õed. Meie jaoks on see pigem naljakas.

Grace ootab ka täna, seega jalutangi nüüd koos temaga, õuna süües, kooli poole. Me ei räägi hommikuti eriti, sest teame, et oleme mõlemad veel väsinud. Kui olen õunast viimase ampsu võtnud, viskan õunasüdame suure kaarega üle öla mingi eramaja põõsasse. Teen seda pidevalt, kuna prügikaste linnas napib, pealegi on õunasüda kõdunemisel hoopiski kasulik. Mu emale see ei meeldi, ta peab seda hoolimatuseks.

Korraga lõön endale käega vastu laupa. Grace vaatab uimaselt minu poole ja naerab laisalt: „Matemaatika, eks?”

Vaatan talle ahastuses olles otsa: „Jah! Mida ma nüüd teen?”

Ta kehitab õlgu ja otsib mulle kotist ruudulise vihiku. Enne kui jõuan midagi öelda, sõnab ta soojalt: „Võta heaks.” Tean, et saan talle alati loota. Nii on olnud see juba pea kümme aastat.

Jõuame kooliõuele ning oma suureks rõõmuks avastame, et tunnid pole veel alanud. Keset õue märkame tüdrukutepunti, mis ilmselgelt koosneb mõnest meie klassiõest. Kõnnime nende juurde. Üritan näida võimalikult muretu, kuid matemaatika kodutöö ei lähe mul siiski hetkekski meelest. Tunnini on vaid paar minutit.

Pundis on ka Sydney. Kui me Grace'iga midagi koos teeme, siis oleme viimasel ajal teda kaasa kutsunud. Kolmekesi tundub kõik kuidagi palju õigem, ja kui aus olla, saab nalja ka rohkem. Ta on neist seisjatest kõige korralikum ja tagasihoidlikum, kuid meie seltskonnas tunneb ta ennast mugavalt, seega teame vaid mina ja Grace, kui „tagasihoidlik” ta tegelikult on.

Seal on ka Anamarie või siis lihtsalt Mary, kes on ka tore, kuid me ei suhtle eriti palju, sest erinevalt meist eelistab tema suhelda rohkem poistega. Peale nende on seal veel paar tüdrukut, kõik minu „ülimalt toredad” klassiõed. Ülejäänud pundis seisjatega pole ma kunagi väga lähedane olnud ja ega ma ...

„Rosemary!” Grace’i hää! toob mu tagasi reaalsusesse ja lõpetab märkamatul alanud sisemonoloogi. Tõttan koos temaga teiste juurde ja jääme kuulama, millest nad räägivad.

„Ja siis,” jutustab üks neist õhinal „nägin ma teda seal seismas ...”

Ilmselgelt olen nende järjekordsele poisteteemalisele jutule peale sattunud ning kuna mul niikuinii midagi teha pole, jään seisma ja kuulama.

Arvatavasti on taas kord pool rääkija loost väljamõeldud muinasjutt printsist valgel hobusel, mida ta ise juba usub. Või siis on ta tõesti nii hea näitleja, et on meile valetades täiesti loomulik. Võib-olla kavatseb ta kunagi teatrikooli katsed teha ja praegu lihtsalt harjutab meie peal.

Koolikell heliseb ja õpilased hakkavad ühtse massina peaukse poole voorima. Olen rahutu, sest ei suuda Ethanit leida. Me käime paralleelklassides, aga loovkirjutamine on meil koos. Üritan kikivarvule tõusta, ent sellises rahvahulgas ei ole sellest abi.

Järsku torkab keegi mind pliiatsiga abaluude vahele. Ma oigan vaikselt ja pööran kannapealt ringi. Pean pea kuklasse kallutama, et temaga rääkida. „Lõpuks ometi, Ethan,” ütlen ma rahulolevalt ja kallistan teda. See nõuab meilt mõlemalt suurt pingutust. Pikkusevahe pärast. Ethan nimelt on ligikaudu kaks meetrit pikk ja mina kõigest 160 sentimeetrit. Kõnnime koos minu klassini

ning nagu alati peab tema paar korrust ülespoole ronima. Ethan viipab hüvastijätuks ja ma astun klassi.

Õpetaja teeb grimassi, kuna tema jaoks ei liigu ma piisavalt kiiresti. Tüüpiline.

Kui ma lõpuks oma kohale jõuan, palub ta õpilastel istuda ja võtta lahti õpik leheküljelt 126. „Täna kor-dame matemaatilisi teoreeme ja nende tõestamist,” teatab matemaatikaõpetaja oma madalal monotoonsel häälel. „Avage õpiku kõrvale ka vihikud ja kirjutage iseseisvalt põhilised reeglid koos kolme näitega sinna.” Ülejäänud jutt jääb mul kuulmata, sest ma ei süvene enam.

Vahin tühja pilguga aknast välja. Ma muudkui mõtlen sellele kummituslikule unenäole. Enne 16. sünnipäeva ei olnud ma kunagi öudusunenägusid näinud.

Mitte kunagi.

Sellest ajast ei saa ma äkitselt enam ühelgi ööl rahulikult magada. Alati, kui sügavamasse unne jään, näen ühte ja sama asja. See kordub nagu katkine plaat. Üks mees, tumedanahaline, kellel jookseb üle näo pikk kobruline arm, seisab mu ees ja korrutab aina ühte luuletust. Terve öö, pausideta. See on kummituslikult öövastav.

kui kaotad kalleima

mis olnud

kaotad iseenda

see jääb sinu otsuseks

kas valid pere

jätad enda

pool on sinu otsustada

teine pool on minu

küll sa aru saad

sest päästab see vaid sinu

Mulle kerkib valus klomp kurku, sest kuigi ma ei saa luuletuse sisust aru, tunnen, et see ei valeta.

Juba väiksest peale tundub mulle, et asjad lähevad kuidagi liiga täpselt kokku sellega, mida näitavad mu unenäod või mida ütleb minu sisetunne. Paar kuud pärast seda, kui hakkasin unes seda meest nägema, nägin pidevalt, et mu pere hakkub lennuõnnetuses. Enam mitte kunagi ei soovi ma kogeda midagi sellist, nagu oli see periood, kui neid unenägusid nägin. Sisetunne on kohati hea, kuid aina sagedamini olen hakanud soovima, et see ei oleks nii tugev, sest viimasel ajal on mul tunne, et varsti muutub kõik, kogu mu elu. Mulle tundub, et minust võetakse mingi suur osa ära ja ilma selleta on pea võimatu hakkama saada.

Tirin end vägisi mõtetest välja ja silmitsen arusaamatuses tahvlit.

„Miks sul vihik lahti ei ole? Noor preili, ma räägin sinuga. Mida ma tegema pean, et sa mind kuulaksid?” Alles Grace'i müksamise peale saan aru, et õpetaja räägib minuga.

„Oih, andke andeks. Mida te ütlesitegi?” palun punastades vabandust.

Mees vangutab pead: „Mis sinuga viimasel ajal lahti on, Blackwell? Veel aasta alguses olid sa eeskujulik õpilane, nüüd on su õpeedukus märgatavalt alanenud.”

Pomisen uuesti „vabandust” ja hakkab Grace'i vihikust maha sirgeldama, ise aru saamata, mida ma õigupoolest kirjutan.

„On sul ikka kõik korras?” küsib Grace järsku. Raputan tuimalt pead.

Kui olen tunnitöö maha kirjutanud, lausun vaikselt: „Ma näen õudusunenägusid. Ma pole neid mitte kunagi

varem näinud, kuid viimasel ajal ainult selliseid näengi. Ma kardan, Grace.”

Ta vaatab mulle otsa sellise pilguga, nagu mõistaks täpselt, mida ma öelda tahan. „Sa pole ainus,” ütleb ta ja keskendub uuesti tööle.

Lõpuks heliseb päästev kell vahetundi ja ma hingan kergendatult. Pakin raamatud kotti ja lähen klassist välja. Näen koridoris Ethanit koos tema „parima sõbrannaga”.

Arvatavasti jäi enne mulje, et oleme lähedased, sest ma ju väitsin nii. Me olimegi. Ma ei tähenda talle enam sama hästi kui midagi. Varem olin talle õe eest ja me olime tihti koos, aga sellest hetkest peale, kui Amanda nende klassi tuli, oleme teineteist pigem vältinud. See kõlab veidi meeleehtlikult, ma tean, aga mulle teeb see tohutult haigelt. Kui Ethan Amandaga koos on, ei kao tobe naeratus hetkekski ta näolt. Iga päevaga tundub mulle aina rohkem, et nad on enam kui ainult sõbrad. Mul ei oleks iseenesest selle vastu midagi ja ma ei tahaks seda elu seeski ära rikkuda, kuna tean, et Ethan oleks oma arust temaga õnnelik, ja just see loeb. Kõige rohkem teeb haiget hoopis see, et Ethan ei räägiks mulle isegi seda, kui neist paar saaks. Ta usaldab mind lihtsalt niivõrd vähe. Tean, et see kõlab nagu lasteaialapse armukade jutt, aga ma ei saa sinna midagi parata.

Niisiis: tema on minu teine pool, mina tema oma mitte. Me kasvame vaikselt lahku ja alati kannatab üks pool rohkem. Tundub, et hetkel olen see mina.

Ethaniga koos olles olen rõõmus ja naeratan. Ta pole mind vist kunagi kurvana näinudki. Ja ma ei tahagi, et ta näeks, sest mulle teeb palju rohkem haiget see, kui temaga midagi halvasti on, kui see, et minu endaga kõik korras

pole. Ethan on ainus poiss, peale mu vendade, kelle kohta saan öelda, et ma *päriselt armastan* teda. Temale mõeldes ei kõla need sõnad tühja praalimisena. Ma mõtlen seda tõsiselt.

Kõnnin neist sõnagi lausumata mööda ja tunnen rinnus valusat pitsitust. Rahu, Rose. Ainult rahu. Pööran ümber nurga ja jõuan nende vaateväljast kaugemale. Vajun seina najale, toetan pea vastu seda, laskun istuli ja panen silmad kinni. Miks peab keskkool nii raske olema? See *ongi* nagu neis klišeesid täis filmides. See meenutab mulle, et järgmine tund on mul vaba ja ma võin terve selle aja siin vaikselt lugeda.

Võtan kotist raamatu, Kami Garcia ja Margaret Stohli „Ilusad olendid”. See on minu arust tõeliselt hea raamat. Olen sarja juba mitu korda kaanest kaaneni läbi lugenud ja pole siiani tüdinenud.

Paar kuud tagasi, kui ma seda esimest korda lugesin, olin nii vaimustuses, et palusin emal mulle kõik selle osad osta.

Seda raamatut hakkasin ma lugema tänu Grace'ile. Tema on veel suurem raamatufriik kui mina. Erinevalt minust ei osta Grace endale kunagi ühtegi raamatut, vaid piirdub raamatukogust laenutamisega. Vabanduseks toob ta selle, et kui ta ostaks kõik raamatud, mis talle meeldivad, peaks ta varsti kodust välja kolima. Koos terve perega muidugi. Grace'il on tõeliselt suur pere. Tal on neli õde: kolm nooremat ja üks vanem. Ning üks vend, kes on terve pere pesamuna. Ma kujutan ette, et tal võib päris raske olla. Vennal, ma mõtlen, sellises naistepesas elada.

Aga on võib-olla veel üks sügavam põhjus, miks ma seda raamatut loen. Esiteks, selle peategelane on poiss, juba see eristab seda teistest raamatutest. Ja peategelase

nimi on Ethan. Mulle lihtsalt meeldib seda nime lugeda, see on rahustav ja kodune ning pealegi on selle tegelase ja „minu” Ethani vahel tohutult sarnasusi. Adrenaliinisoõltuvus, põikpäisus, hoolivus – kõige paremad omadused nende mõlema juures.

Tunnikell heliseb ning koridor jääb vaikseks ja tühjaks. Jään ainult mina ja üks parimaid raamatuid üldse.

REEDE, 13. Ebaõnne päev. Üritan sellele mitte mõelda.

Nagu tavaliselt jään kooli hiljaks. Kooliuksest sisse joostes ja ringi vaadates on esimene, keda märkan, Ethan. Aga loomulikult mitte omapead, muidugi on ta koos Amandaga. Kui Amanda nende klassi tuli, hakkas ta kohe Ethaniga manipuleerima. Vigastas ennast, saatis talle sellest pilte ja videoid ja lihtsalt anus haletsust. Ja Ethan, hooliv nagu ta on, lohutab teda juba teist kuud.

Aga praegu on midagi teisiti. Midagi on valesti. Tüdruk ei ole Ethani kõrval ega selja taga ega ka ta ees. Amanda on ta *süles*. Ta on Ethani süles! Nad naeravad koos ja Amanda vaatab silmanurgast minu poole. Ta kissitab silmi ja muigab õelalt. Surun hambad jõuliselt põske ja ootan, mil metalne maitse kõik muu enda alla matab. Ma ei tee seda kurbusest, vaid suurest, *väga suurest* vihast.

Vihkamisest.

Tüdruk põrnitseb mind meelega senikaua, kuni ka Ethan mind silmab. Korraga laseb ta Amanda lahti. Arvatavasti oli see ainus reaktsioon, milleks tüdruk valmis polnud, ja ta õel naeratus prantsatab koos tema endaga põrandale. Ethan vaatab mulle ikka veel otsa. Poisi pilk on ebatavaliselt nukker ja ta maigutab hääletult: „Anna andeks.” Miks peaks ta vabandust paluma, mõtlen, ent

just sel hetkel avastan end nutmas, pooleksrebitud paber käes. Hea küll, nüüd saan aru, miks ta vabandust palus. Terve koridoritäis õpilasi on vait ja vahib minu poole.

Jooksen pisaraid kuivatades tüdrukute tualettruumi. Torman esimesse kabiini ja istun maha. Nüüd ei üritagi ma enam pisaraid tagasi hoida. Need muudkui voolavad, voolavad, voolavad ...

Hommikul kiiruga tehtud meik valgub laiali ja soolakad tilgad jooksevad üle põskede. Need jätavad näole mustjad triibud ja maanduvad põrandale väiksesse pisaraloiku.

Ma ei suuda meenutada, millal viimati nii õnnetu olin. Arvatavasti siis, kui kümneaastaselt teada sain, et jõuluvana polegi päriselt olemas. Tookord nutsin terve jõuluõhtu ja ei olnud nõus hommikul kuuse juurde mine-magi, vältides eriti hoolikalt piilumist kamina poole, kust jõulumees öösel sisse pidi tulema. Rääkimata vanematest, kuna olin täiesti veendunud, et see peab mingil kombel nende süü olema. Noh, eks ju ongi. Selle peale ema vaid naeratas mulle kurvalt ja isa patsutas lohutavalt õlale. Sellest ajast olen pidanud igal aastal vendade jaoks kaasa mängima, kui jõulud jälle käes on. Ja sellest ajast peale ei olegi ma niimoodi nutnud nagu täna.

Korraks tuleb mulle pähe üks mõte, mille ma hetkega välistan ja pähe tagasi matan.

Vigastamine.

Enesevigastamine. Näiteks löikumine. Nagu Amanda, mõtlen irooniliselt. Selle mõtte välistaks ma hea meelega juba enne selle sündi. Mõtte, millega arvestatav osa minuvanustest kas rohkem või vähem tuttav on. Millega ka tegeletakse. Häirivalt suur osa neist juhtudest on lihtsalt

tähelepanu saamiseks. Tänu nendesugustele ei eristatagi enam teismelisi, kes päriselt abi vajavad, nendest, kes näitlevad. Kuigi tegelikult on mõlemal juhul tegemist psüühilise häirega, sest see pole ka normaalne, kui oled nõus haletsuse pärast ennasthävitavalt käituma. Näiteks mu klassiõed või Amanda. Tõmbavad väljakruvitud teritajateraga või žiletiteraga endale paar kriimu käe peale, ajavad meigi veega laiali ja lasevad siis kuulujutud liikvele, kui halb neil olla on ja kuidas neil poiss-sõpra pole ja veel sada ülespuhutud põhjust, miks ennast vigastada. Minu arust on see *kohutavalt* vale ja labane käitumine. Meil on selle pärast klassiõdedega palju tülisid olnud, sest ka mõned neist on sellised tähelepanu otsijad.

Kord rääkis meiega kooli sotsiaalpedagoog ja umbes kümme korda tunni jooksul üritas ta meile selgeks teha, et *mitte keegi*, ükski poiss ega sõbranna ei vääri seda, et me ennast meelega vigastaks. Mina olin sellega täiesti nõus, olen siiani, aga viimasel ajal on mul tekkinud teistsugused mõtted: kas see ikka on nii vale, kui täiskasvanud väidavad?

Ma ei taha enam sellele mõelda ja lähen rahutult tagasi koridori. Vahepeal on tund juba alanud, tualetis olles ei teinud ma sellest teadlikult välja. Ja see tähendab, et ma olen põhjuseta hilinenu, mis ei tule mu käitumishindele just kasuks. Pean tunniplaani juurde minema, sest mul lihtsalt ei tule meelde, kus ma olema pean.

Jõuan suure stendi ette ja otsin enda tunniplaani üles. 10.r klass, esimene tund, kell 8.00–8.50 on ... loovkirjutamine. Viha hakkab uuesti minu sees vaikselt pulbitsema. Ma ei taha sinna minna.